

har jeg ingen problemer med, og jeg støtter det gerne.

(Kort bemærkning).

Birthe Skaarup (DF):

Så kunne jeg godt tænke mig at hæfte mig lidt ved dødeligheden i Danmark og ventelisterne.

Det er sådan, at der år for år er sket en stigning i antallet af borgere, der får behandling for kræft, og næsten alle sygehuse overholder faktisk behandlingsgarantien på kræftområdet, når der er tale om forundersøgelse, operation og kemoterapi. Det er faktisk kun inden for stråleområdet, at ventetiden ikke har været overholdt. Er fru Lone Møller klar over det, så hun ikke bliver ved med at køre frem med den retorik, at der er ventetid på både diagnostik og forundersøgelse og kemoterapi osv. osv.? Jeg synes, det er vigtigt at få fastlagt, hvad det handler om, her i dag.

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

I dag er faktisk det meget svært at få et helt konkret overblik over, hvordan ventetiderne er skruet sammen. For det første kender vi slet ikke det, jeg kalder den skjulte ventetid, inden man nogen sinde når til forundersøgelse, og for det andet er opgørelserne ikke målbare, så man kan være hundrede procent sikker.

Hvis vi kigger på de oplysninger, der ligger angående ventetider i Det Nationale Indikatorprojekt, hvor lungecancer indgår, kan vi se, at hverken i 2003, 2004 eller 2005 har man på noget tidspunkt opfyldt forpligtelserne, og derfor kan vi ikke bruge de ventetider, vi har oplysninger om i dag, til at afgøre, om vi nu kan være helt sikre på, hvordan det ser ud. Men vi har jo mulighed for at bruge vores sunde fornuft. Vi læser alle sammen aviser, og vi får garanteret alle sammen rigtig mange henvendelser fra cancerpatienter.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Der er endnu to korte bemærkninger. Først er det hr. Preben Rudiengaard.

(Kort bemærkning).

Preben Rudiengaard (V):

Jeg har med stor interesse hørt fru Lone Møllers bemærkninger om behandlingsgaranti, og jeg vil gerne være sikker på, at jeg ikke har misforstået noget: Er det rigtigt forstået – svaret kan bare være ja eller nej – at når det drejer sig om disse livstruende sygdomme, er behandlingsga-

rantien en garanti for, at patienten får den og den behandling, og kan vedkommende sygehus ikke udføre den, er sygehuset forpligtet til at sørge for, at der sker noget i det videre forløb? Er det fru Lone Møllers definition af en behandlingsgaranti?

Kl. 14.25

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

Som behandlingsgarantien er skruet sammen i dag, er der jo ingen tvivl om, at det er sygehuset, den enkelte afdeling, der i første omgang og måske for den samlede sygehusledelse skal søge at finde andre behandlingsmuligheder. Kan man ikke klare det, er det Sundhedsstyrelsens opgave. Og har Sundhedsstyrelsen ingen mulighed for at gå ud og finde dem, har den enkelte efter min mening ret til selv, eventuelt med hjælp fra andre, at se, om der skulle findes et andet behandlingstilbud, som selvfølgelig ligger inden for den faglige kvalitet, som er i orden. Så det tror jeg ikke vi er uenige om.

(Kort bemærkning).

Preben Rudiengaard (V):

Så er vi enige, og så er mit spørgsmål:

Der er et sted – og vi kan jo lige så godt sige det, det er Herlev Sygehus – som har haft problemer med en række patienter, hvor man ikke har sendt disse patienter videre til Sundhedsstyrelsens videre visitation og anbefaling om behandling, og hvor Sundhedsstyrelsen så måske ikke med de sager, de har haft, har handlet lige så optimalt, som vi kunne tænke os.

Men når fru Lone Møller definerer behandlingsgarantien på den måde, er vi så i bund og grund ikke enige om, at det er ude i yderledet, i dette tilfælde Herlev Sygehus og dets afdelinger og de ansvarlige politikere, at man primært har ansvaret for, at det er gået galt?

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

Jeg har aldrig udtalt mig om, at de enkelte sygehuse ikke har et ansvar. Men jeg har til gengæld påpeget, at det er ministeren, der som ansvarlig minister har det overordnede ansvar. Og jeg må sige, at ministeren jo ikke har været særlig interesseret i at opfylde den tilsynspligt.

Jeg stillede ministeren et spørgsmål i juni måned på baggrund af den sag, der var på Bornholm, om ikke ministeren, inden vi gik på sommerferie, ville tage initiativ til, at Sundhedssty-